

Důvody:

Dlužník nemůže odporovati výkonu exekuce z toho důvodu, že věc, která mu má býti odebrána, byla trestním soudem dle § 98 tr. ř. jako corpus delicti prohlášena za zabavenou a ponechána u něho v opatrování. Jde o soudní opatření v záležitosti trestní a jen trestnímu soudu přísluší, by učinil další opatření, bude-li jich zapotřebí. Dlužníku samému nepřisluší však právo, požadovati, aby exekuce z uvedeného důvodu provedena nebyla.

Čís. 99.

Není třeba, by mimosoudní výpověď obsahovala vyzvání odpůrce, by najatý nebo pachtovaný předmět v určeném čase pod uvarováním exekuce odevzdal nebo převzal nebo proti výpovědi své námitky u soudu podal.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, R II 40/19.)

Návrh vymáhající strany, by jí na základě právoplatné výpovědi ze dne 31. ledna 1919 povoleno bylo nucené vyklizení bytu stranou povinnou najatého a používaného, byl prvním soudem (okresním soudem pro Brno-město) pro nedostatek účinného titulu exekučního (§ 1 č. 18 ex. ř.) zamítnut, poněvadž mimosoudní výpověď nesrovnává se pořád s předpisem § 562 odst. 1 c. ř. s., pokud v ní straně nebylo oznámeno, že má své námitky podati u soudu. — Rekursní soud (zemský soud v Brně) navrženou exekuci povolil, maje za to, že mimosoudní výpověď nemusí obsahovati návrhů § 562 c. ř. s., neboť v § 565 c. ř. s. vyžadují se u dání v § 562 odst. 1 a 2 vyznačená, nikoli však také návrhy § 562.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu povinné strany nevyhověl, zdůrazňuje při tom rozdíl mezi údaji a návrhy v § 562 c. ř. s., z nichž tyto se v § 565 c. ř. s. nevyžadují.

Čís. 100.

Ustanovení § 1154 b) obč. zák. platí i pro služební poměr horníků přes to, že poměr tento upravují zvláštní zákonné předpisy obecného horního zákona a zákonů o bratrských pokladnách.

Ustanovení služebního řádu, že mzda dělníka se počítá dle skutečně vykonané práce, nevylučuje o sobě použití § 1154 b) obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, Rv II 41/19.)

Jsouc žalováno na základě § 1154 b) obč. zák. jedním ze svých horníků, který po 14 dnů nemohl pro nemoc pracovati, na zaplacení mzdy za prvních 7 dnů nemoci po srážce poloviční nemocenské podpory za 5 dnů, učinilo žalované těžařstvo mezitímní návrh, aby bylo zjištěno, že žalobci nepřisluší v případě, že mu nemoc, nehoda neb jinaké důležité, v jeho osobě se sběhnuvší důvody překážejí konati služby po dobu jeden týden nepřevyšující, aniž to zavinil úmyslně neb hrubou redbalostí.

proti žalovanému těžařstvu dle ustanovení služební smlouvy nárok na zaplacení úkolní neb šichtovní mzdy vypadající na takto zameškané směny. — První soud (okresní soud v Mor. Ostravě) zamítl tento mezitímní návrh z těchto důvodů: Z ustanovení § 1154 b) obč. zák. vychází, že zákonodárce chtěl za určitých podmínek přiznati zaměstnanci proti zaměstnavateli nároky, jež nebyly dosud žádným zákonem uznány, totiž plat dle smlouvy služební za nejvyšší počet 7 dnů, po které zaměstnanec nemohl bez vlastní viny služby konati. Jest to ustanovení veskrz nové, vydané v zájmu a na ochranu dělníků jako strany vůči zaměstnatelům sociálně slabší. Domněnka žalovaného těžařstva, že případ, o němž jedná § 1154 b) obč. zák., byl upraven již horním zákonem, jest nesprávná. Předpis § 214 horn. zák. vydaného v roce 1854 jest předstižen zákonem o bratrských pokladnách z roku 1889. Ustanovením § 214 horn. zák. byla majitelům dolů uložena právě tak, jako čeledním řádem hospodářům péče o onemocněvší dělníky, poněvadž tu nebylo ještě veřejnoprávního závazného pojištění nemocenského. Zákonem o bratrských pokladnách bylo takovéto pojištění horníků nařízeno. Ustanovení § 1154 b) obč. zák. sahá však dále; poskytuje zaměstnanci jednak nárok na plat netoliko v případě, když nemohl konati službu pro nemoc, nýbrž i z jiných příčin a dává mu mimo to, když onemocní, vedle nároků z veřejnoprávního pojištění i nárok na mzdu ze smlouvy námezdní proti zaměstnavateli. Výhody této horní zákon dělníkům neposkytuje a platí proto podle § 2 obč. zák. předpis § 1154 b) i pro pracovní smlouvu horníků. Na služební řád z roku 1909 a jeho dodatek z roku 1912, prodloužený co do platnosti dne 23. července 1915, nelze odkazovati již proto, poněvadž předpisy tyto nemohou rušiti neb omezovati ustanovení zákona vydaného teprve dne 19. března 1916. Kdyby se pokládal za správný názor žalovaných, stal by se předpis § 1154 b) obč. zák. pro četné zaměstnance illusorním, což by se přičilo účelu zákona, zlepšiti stav dělnictva. Ostatně však nevyklučuje ani služební řád z roku 1912 nároků opřených o § 1154 b) obč. zák.; § 20 tohoto řádu stanoví pouze, že mzda toho, kdo bez překážky pracuje, se řídí podle jeho výkonu, neobsahuje však žádného ustanovení o tom, co náleží tomu, kdo bez vlastního zavinění pro překážku pracovati nemůže. § 5 prac. ř. nařizuje jen, že každý horník musí dle právě platného zákona o bratrských pokladnách vstoupiti do takového pokladny, opakuje tudíž pouze předpis § 10 zák. o br. pokl. a dokazuje, že zavedením bratrských pokladen byla ustanovení §§ 214 a 240 lit. f) horn. zák. předstižena. Pokud pak jde o § 23 dodatku k služebnímu řádu z roku 1912, dle něhož se horníci zřikají dalších mzdových požadavků, tož není toto zřeknutí se absolutním, nýbrž spjato jen se sankcí, že požadavky těmi dotčená správa závodu není ujednáním tímto více vázána. Ostatně by nebylo lze ani zřeknutí se absolutní vykládati tak, že dělnictvo se chtělo tím zřici i případných zlepšení mzdových a pracovních podmínek, která jim poskytnou pozdější zákony a která v době uzavření smlouvy nebyla ještě známa. Neodůvodněna jest i námitka, že v případech uvedených v § 1154 obč. zák. nepřísluší dělníkům válečná podpora a také mzda od kusu, nýbrž v nejlepším případě t. zv. panská mzda šichtovní a že žalobce nemá také nároku na nedělní přídavek. § 19 služ. ř. určuje výslovně, kdy má dělník proti své vůli jen nárok na panskou mzdu šichtovní a nikoliv na mzdu od kusu; jest to případ, že dělník stanovený mu úkol nepřijme

a vypoví. Nemůže-li tedy dělník konati své práce za podmínek § 1154 b) obč. zák., musí se mu vypláceti ujednaný plat, který měl bezprostředně před překážkou, tudíž mzda od kusu a nikoliv panská mzda šichtovní. Válečná podpora jest jen na dobu trvání války poskytovanou mzdou časovou, stupňovanou podle počtu členů rodiny, jež dělník živí, a tudíž součástí výdělku, který dělníku nemohoucím pro překážku pracovati, ujde. Pokud jde o nárok na nedělní přídavek, jest žalovanou stranou přiznáno, že žalobce zmeškal v prvních sedmi dnech překážky pro nemoc jednu nedělní směnu. Neděle ta byla tudíž pro něj dnem práce a má proto nárok na plat připadající na tento den. Tendenci zákona by se též přičil náhled, že žalobci nepřisluší nárok na plat proto, že nemohl pro nemoc pracovati déle nežli 7 dnů; bylo by proti duchu zákona, odepíráti dělníku, který pro delší chorobu potřebuje ještě více ochrany zákona, ochranu tu právě proto, že nemoc jeho dlouho trvala. I motivy zákona (78 příloh k těsnopisným zápisům panské sněmovny, 21. sezení, 1912, str. 215) prohlašují proto, že se samo sebou rozumí, že, trvá-li překážka déle, zůstává nárok na mzdu za onu krátkou lhůtu přece v platnosti, jak to uznala i praxe ohledně čl. 60 obch. zák. — Odvolací soud (krajský soud v Nov. Jičíně) vyhověl, změniv rozsudek prvního soudu, mezitímnímu návrhu žalovaného těžařstva z těchto důvodů: Není rozhodným, zda § 153 III. dílčí novely vylučuje nadobro použitelnost § 1154 b) obč. zák. na služební poměr horníků. Dle tohoto místa zákona nejsou dotčeny zákonné předpisy, jež platí o určitých služebních poměrech, obzvláště předpisy obecného horního zákona a ustanovení § 150 má býti užito jen, pokud ve zvláštních zákonných předpisech, daných pro určité služební poměry, nejsou obsažena ustanovení o služební smlouvě. Vychází-li se z náhledu, že ustanovení § 150 III. nov. nelze použiti na služební poměr horníků, poněvadž týž jest upraven zvláštními předpisy obecného horního zákona a zákona o bratrských pokladnách, byl by určovací návrh opodstatněn. Týž jest však stejně opodstatněn, i když nesdílí se tento právní náhled žalovaných. Předem nutno při tom trvati, že ustanovení § 1154 b) obč. zák. nenáleží k předpisům donucovacím. Otázka, co přísluší dělníku, pak-li mu nemoc neb nehoda překazí konati službu, jest upravena zvláštními zákonnými předpisy horního zákona (§ 200 lit. f) a § 214) a zákona o bratrských pokladnách. V těchto směrech nelze tudíž dle §§ 153 III. nov. a § 2 obč. zák. ustanovení § 1154 b) vůbec použiti. Naproti tomu není zvláštních zákonných předpisů pro případ, že jiraké důležité důvody překazily dělníku bez jeho viny konání služby, a o tom, jaké nároky mu ve případech těchto přísluší. V případech takovýchto bylo by lze tudíž podle §§ 2 obč. zák. a 153 III. nov. beze všeho použiti ustanovení § 1154 b), pokud není jeho použití zrušeno neb omezeno smlouvou služební. To se však v případě našem stalo. Služební řád ze dne 31. března 1909, schválený revírním horním úřadem v Mor. Ostravě, jest podle svého § 1, poněvadž se mu žalobce, přijav pracovní knížku, pokud se týče pokračovav ve služebním poměru po jeho vyhlášení, podrobil, základem služební smlouvy. § 20 tohoto služ. ř. stanoví, že se každému dělníku počítá jeho výdělek (mzda) dle jeho skutečného výkonu. Tím jest určité a jasně vyjádřeno, že se odměňuje pouze výkon skutečný a že mzda bez práce jest vyloučena. Ujednání toto jest smluvním právem mezi stranami a váže právě tak jako žalované těžařstvo i žalobce, pokud není smlouva tato

zrušena neb obmezena pozdějším ujednáním neb nějakým donucovacím předpisem zákona. Ani první ani druhé se však nestalo. Nemůže proto žalobce, překazila-li mu nemoc, nehoda nebo jinaký důležitý, v jeho osobě se sběhnuvší důvod³ bez jeho zavinění konati služby, činiti vůbec žádných nároků na mzdu. Mezitímní návrh žalovaných jest proto opodstatněn a slušelo již proto vyhověti odvolání. Plat žalobcův skládá se ze mzdy s přídavky a z válečné podpory. Po názoru odvolacího soudu může dělník, konající z pravidla práci akordní, pokládati za svůj plat průměrnou mzdu akordní, takže sluší položití za základ zmeškanou mzdu akordní dle průměrného výdělku v příslušném mzdovém období a, není-li to možno, průměrnou mzdu, která se určí podle § 273 c. ř. s., přihlížeje k průměrnému výdělku. O tak zv. válečné podpoře to však neplatí. Právem poukazuje odvolání k tomu, že tato podpora se poskytuje jen za projetou směnu. Nesjel-li žalobce na směnu, nemůže se, hledě k ujednání, že tato válečná podpora se poskytuje jen za směnu projetou, domáhati v žádném případě této podpory jako části mzdy, poněvač se nároku takovému přiči smlouva. Námitky žalovaných, že žalobci nepřísluší nárok podle § 1154 b) proto, že nekonal pro nemoc déle nežli týden služby a že se podle ujednání ve služebním řádu nároků toho vzdal, zamítl odvolací soud v podstatě z týchž důvodů jako soud první.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce a obnovil rozsudek soudu prvního.

Důvody:

Dovolání jest odůvodněno, neboť rozsudek odvolacího soudu, jemuž žalující strana odporuje z revisního důvodu § 503 č. 4 c. ř. s., spočívá v několika bodech na nesprávném právním posouzení věci. Především jest právně mylným názor odvolacího soudu, že jest nerozhodno pro rozřešení sporu, zdali § 153 třetí novely k obč. zák. vylučuje použití § 1154 b) téže novely na služební poměr horníků. Pravý opak jest pravdou a vyplývá to ze znění a smyslu § 153 cit. zákona, jmenovitě z jeho druhého odstavce. Neboť, kdyby předpis citovaného § 153 oprávněval k úsudku, že na služební poměr horníků nelze užiti ustanovení obč. zákona o služební smlouvě vůbec a § 1154 b) zvláště, byly by s vyloučením obč. zákona pro něj v tom případě rozhodny jen předpisy §§ 200—214 horn. zák. a zákonných ustanovení je doplňujících a bylo by tím též již rozhodnuto o žalobním nároku. Proto jest nutno zkoumati a zodpověděti shora uvedenou otázku. Jest sice pravda, že ve smyslu § 1164 třetí novely k obč. zák. jest ustanovení § 1154 b) téhož zákona povahy pouze dispositivní, nelze však souhlasiti s dalším právním názorem, že otázka, zdali a jaký nárok přísluší žalobci proti zaměstnavateli v případech v § 1154 b) blíže uvedených, byla již upravena jednak obecným zákonem horním a zákony o bratrských pokladnách, jednak služebním řádem pro žalobce závazným. Věc se má v podstatě jinak. Ustanovení § 200 lit. f a §§ 210 až 214 horn. zák., která se jedine na věc vztahují, nevylučují nikterak použití § 1154 b) na služební smlouvu horníků. Odvolací soud správně praví, že ohledně důležitých důvodů, překážejících horníku v konání služeb a dotýkajících se jeho osoby (kromě onemocnění nebo nehody horníkovy), není žádných zákonných předpisů, které by upravovaly nároky horníkovi z toho vzešlé; neprávem má však za to, jak bude níže

doloženo, že použití § 1154 b) na tento případ jest vyloučeno služebním řádem. Z ustanovení § 200 lit. f) horn. zák., dle něhož do služebního řádu, který dlužno ve všech závodech horních zavést, náleží také ustanovení o požitcích v případě onemocnění a nehody, nelze dovozovati, že by již tím byl dán zákonitý předpis o předmětu v § 1154 b) obč. zák. upraveném. Horní zákon, přenechávaje to prostě služebnímu řádu, neurčuje tím nikterak míru toho, nač má horník nárok při svém onemocnění nebo při nehodě, která jej stihla. Jest na místě poukázati zde na obdobu, jak tomu jest při závodech továrních. Ačkoli pracovní řády v továrnách a větších živnostenských závodech dle živn. řádu povinně zavedené mají dle § 88 a) živn. ř. podobným způsobem stanoviti, jak se jest postarati o opatření dělníků v nemoci neb při úrazu, přec nebude nikoho, kdo by chtěl vylučovati dělnictvo takovýchto závodů právě pro tento předpis z účasti na ustanovení § 1154 b). Předpis § 214 horn. zák., ukládající majitelům dolů povinnost, aby svým onemocněvším neb do neštěstí upadlým dělníkům poskytovali alespoň takovou pomoc, jakou jsou zavázáni poskytovat službodárci dle všeobecných zákonů svým osobám služebním, platil dle svého znění jen do té doby, dokud nebyly zřízeny při dolech bratrské pokladny. Poněvač jest nesporné, že při dolech žalované strany bratrská pokladna již dávno existuje (viz § 5 služebního řádu), nemá toto ustanovení § 214 horn. zák. pro spor žádného, leč historického významu a nelze proto mluvit o tom, že by byl tímto předpisem obecného horního zákona § 1154 b) ohledně služebního poměru žalobce k žalované straně vyloučen. Ani zákony o bratrských pokladnách (ze dne 28. července 1889 č. 127 ř. z., ze dne 17. ledna 1890 č. 14 ř. z. a ze dne 17. září 1892 č. 178 ř. z.) neobsahují žádného zvláštního ustanovení o služebním poměru horníků ve smyslu § 153 třetí novely k obč. zák., má-li onemocněvšímu neb nehodou postiženému horníku býti plat dále vyplácen či nikoliv. Není nerozhodno, že bratrské pokladny jsou povinnými organizacemi dělníků v dolech zaměstnaných, jsou zavázány poskytovat svým členům zákonem stanovené podpory v nemoci, pohřebné a provisi (viz § 1 zák. ze dne 28. července 1889 č. 127 ř. z.); neboť z § 11 citovaného právě zákona, jenž byl nově upraven zákonem ze dne 17. září 1892 č. 178 ř. z., vyplývá, že bratrské pokladny mají dle svého účelu plniti právě tak, jako okresní nemocenské pokladny a úrazové pojišťovny dělnické úkoly veřejnoprávní a již proto nemohly rozřešiti otázku shora položenou. I okolnost, že si nelze mysliti, by horníci, pokud se týče zaměstnanci v dolech, jimž zákonodárství pro zvláštní nemáhavost a nebezpečnost prací v dolech věnovalo ode dávna zvýšenou pozornost, byli, onemocní-li neb postihne-li je nějaká nehoda, hůř na tom, než jiní zaměstnanci, kteří kromě příspěvku z veřejného pojištění by dostávali ještě plat od svého zaměstnavatele, nasvědčuje tomu, že ani horní zákon ve svých §§ 210 až 213, které odkazují na bratrské pokladny, ani zákony o bratrských pokladnách neupravily předmětu, jímž se obírá § 1154 b). Leč ani s hlediska služebního řádu, vydaného pro dělníky kamenouhelného okresu Ostravsko-Karvinského, nelze pokládati za správný právní názor v rozsudku odvolacího soudu projevený. Tento dosud platný služební řád, schválený revírním horním úřadem dne 31. března 1909 pod č. 4714/09, ustanovuje v § 20, že každému dělníku se vypočte výdělek (mzda) dle jeho skutečného výkonu, a v § 23, který, byv nově upraven dle dohody mezi

majitelé hor a dělníky, byl týmž horním úřadem schválen dne 6. prosince 1912 pod č. 6100 a platí rovněž dosud, zavázali se dělníci, že po dobu platnosti služebního řádu při žádném závodě v revíře nebudou klásti nových mzdových požadavků a že ani stávkami ani úmyslným snižováním svých výkonů nebudou zkracovati svůj výdělek. Se zřetelem k obsahu §§ 1—3 služ. řádu dlužno sice za to míti, že služební řád jako základ pracovní smlouvy jest výrazem smluvní vůle obou stran, jak zaměstnavatele tak i zaměstnance; naproti tomu nelze však míti za to, že by zmíněné jeho §§ 20 a 23 upravovaly také otázku, zda-li zaměstnanec má nárok na plat, nemůže-li pracovati následkem nezaviněné překážky ve smyslu § 1154 b). Odvolací soud kalkuluje, že žalobce nemůže dle § 20 služebního řádu požadovati mzdu bez skutečně vykonané práce a, poněvadž ustanovení § 1154 b) nemá rázu donucovacího, nemá prý žalobce bez výkonu pracovního nároku na mzdu, následkem čehož mezitímní návrh určovací jest odůvodněn. Na to dlužno odvěti: Ustanovení § 20 služ. řádu (srovnej dikci: dělníku vypočte se výdělek (mzda) dle ...) znamená jen měřítko, dle kterého se mzda určuje; rčení: »dle skutečného výkonu« dlužno rozuměti tak, že mzdy se dostane dělníkovi, který skutečně pracoval, jsa způsobilý k práci. O tom, zdali mu po případě náleží nějaký plat i tehdy, nemohl-li bez zavinění pro nemoc neb následkem nehody jej stihnouti neb z jiných důležitých důvodů pracovati, není v § 20, resp. 23 služ. řádu zmínky a nelze, jejich smysl vykládati tak, že podle vůle v nich projevené se horník vzdal při nezaviněné překážce pracovní vůbec jakékoliv odměny. Poněvač tedy dle obsahu pracovní smlouvy, obsažené ve služebním řádě, strany, opomenuvše v té příčině učiniti nějaké opatření, neujednaly ničeho, co by vylučovalo použití předpisu § 1154 b), jest třeba při rozhodování otázky, o níž v tomto sporu jde, sáhnouti ve smyslu § 2 horn. zák. podpůrně k obč. zákonu, resp. k jeho § 1154 b), jak to bylo ostatně dle zprávy bývalé panské sněmovny, podané k § 153 třetí novely, zamýšleno. Pokud se týče otázky, na jaký plat má žalobce dle § 1154 b) třetí novely k obč. zák. nárok, dlužno poukázati k tomu, že plat ten není ani vlastně mzdou ve smyslu služebního řádu, který předpokládá skutečně vykonanou práci. Vyplývá to z materiálů vydaných ku třetí novele k obč. zák., dle nichž jest účelem tohoto zákonného předpisu, by, hledíc k nynějším hospodářským poměrům, byla s dělníka snata část nebezpečí, které ohrožuje následkem rezaměstnanosti, mající svůj původ v nahodilé, jím nezaviněné překážce, jeho hospodářskou existenci. Nárok jeho na plat stanovený v § 1154 b) v zájmu sociálně politickém jest tedy výsledkem snahy, odškodniti dělníka za to, že, nemoha z nahodilé překážky, bez své viny pracovati, nemohl pobírat mzdu. Není proto plat dle § 1154 b) mzdou, nýbrž nastupuje na její místo a jest v ní sloučen, jak to vyplývá z druhého odstavce tohoto paragrafu, živel soukromoprávní se živlem veřejnoprávním. Pokud se prvnějšího týče, jest jeho základem buď mzda za panskou směnu, anebo úkolová mzda, dle toho, jakou mzdu měl horník bezprostředně před tím, než mu nahodilou, od něho nezaviněnou překážkou bylo znemožněno pracovati (viz §§ 19 a 20 služebního řádu). Jelikož zamítnutím mezitímního návrhu určovacího jest zjištěno, že nárok žalobcův jest po právu co do důvodu, bude na prvním soudě, by dle zjištěného skutkového děje rozhodl při stanovení číselné výše pohledávky

žalobní, jaká mzda žalobci ve zmíněné pracovní periodě právem příslušela. Co se týče válečného příplatku, sluší tento pokládati z důvodů v rozsudku prvního soudu uvedených za část mzdy. Na tom ničeho nemění okolnost, že se má vypláceti jen za skutečně projetou směnu. Toto ustanovení nemá jiného významu, než ustanovení § 20 služ. řádu, že se mzda vypočte dle skutečného výkonu. Z těchto důvodů bylo dovolání u věci samé vyhověno.

Čís. 101.

Sporu o zrušení společenství dle § 830 obč. zák. nemusí se nutně účastniti všichni podílníci společné věci. Příslušnou žalobu nutno arci podatí proti všem podílníkům, kteří se zrušení zpěčují, zbytečno jest však žalovati i podílníky, kteří se zrušením společenství souhlasí. Tito nemusí se také vesměs účastniti sporu jako spolužalobcové.

Při posuzování otázky nevčasnosti zrušení společenství nejsou rozhodny subjektivní (osobní) poměry podílníků, nýbrž poměry objektivní, dotýkající se podstaty věci a jevící na tuto účinek.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, Rv II 69/19.)

Ze 6 spoluvlastníků určitého pozemku žalovali dva spoluvlastníci tři další na zrušení společenství veřejným prodejem, tvrdíce, že jeden ze žalovaných zrušil o své újmě společenství, rozděliv pozemek fysicky na dílce, které nabídl ostatním podílníkům ku převzetí, proti čemuž se však žalobcové ohradili. Právní následníci po šestém (zemřelém) spoluvlastníku C-ovi nesúčastnili se sporu ani na straně žalobců ani na straně žalovaných, ohradili se však rovněž proti svémocnému fysickému rozdělení a vymohli si na příslušném pozůstalostním a poručenském soudu schválení, by pozemek byl za účelem zrušení spoluvlastnictví prodán veřejnou dražbou. — První soud (okresní soud Brno—okolí) zamítl na ten čas žalobu. Uznal, že zrušení spoluvlastnictví nucenou dražbou by bylo toho času v nevčas; nejen proto, že cena peněz za války značně poklesla a stále ještě klesá, kdežto cena statků, jmenovitě nemovitých neustále stoupá, takže by znamenal prodej pozemku za nynější doby pro vlastníky nepochybnou značnou ztrátu, nýbrž zejména i proto, že za nynějších válkou neobyčejně stížených vyživovacích poměrů má držba sebe menšího pozemku pro vlastníky kromoběžný význam, poskytujíc jim neocenitelné právní i faktické výhody samozásobitelů. Musí si tedy žalobci dle § 830 obč. zák. dáti líbiti poměrům přiměřený odklad zrušení spoluvlastnictví. — Odvolací soud (zemský soud v Brně) potvrdil tento rozsudek se změnou, že se žaloba zamítá vůbec, a to z těchto důvodů: Jest zjištěno, že knihovním spoluvlastníkem pozemku jest vedle sporných stran i zemřelý C., jehož pozůstalost, resp. nezl. právní nástupci se sporu tohoto ani na straně žalobců ani na straně žalovaných nesúčastnili. Když i žalobní návrh žádá, by bylo zrušeno též spoluvlastnictví C-a, pokud se týče jeho právních nástupců, nejsou žalobcové jednak k zastupování těchto legitimováni po stránce aktivní, jednak nemůže proti nim míti rozsudek právního účinku ve směru passivním, jelikož nejsou vůbec stranou ve sporu. Žalovaní se arci nebránili námitkou, že žaloba dílčí vyžaduje již svou povahou, by se všichni podílníci společné